

INGEZONDEN.

HIKZIEKTE

Veertig jaar geleden was een patiënt gedurende een week lijdende aan ernstige hikziekte. Volgens het verhaal, dat de patiënt en zijn familie mij herhaaldelijk deden, had zich het volgende afgespeeld.

De patiënt was ziek geworden met verschijnselen van braken en den dag daarna van hikken. Toen deze verschijnselen niet voorbijgingen, werd de huisdokter, dr. ASSCHER, gehaald, die den patiënt met rust, diët en de toen gebruikelijke geneesmiddelen, die mij niet bekend zijn, behandelde. Het lijden nam met den dag toe. De patiënt kon geen eten of drinken meer binnenhouden en er werd gevraagd om consult met prof. STOKVIS. Dr. ASSCHER vroeg nog een dag uitstel. Den volgenden dag, 's morgens om zes uur, belde hij bij het gezin aan. Hij had den geheelen nacht gezocht en gezocht en eindelijk had hij het gevonden. Het middel was, zoo werd mij medegedeeld, „koraaldraad”. En als dat niet helpt, had dr. ASSCHER gezegd, „dan kun je prof. STOKVIS ook wel thuis laten, dan helpt niemendal”. Denzelfden dag hield het braken op, het hikken verminderde en na 3 dagen was de patiënt beter.

Toen ik student was, leerde ik het chloraal-hydraat kennen en spoedig wist ik, dat het „koraaldraad”, dat den patiënt het leven gered had, niet anders was dan „hydras chlorali”. Hikziekte zag ik nooit, totdat bij de groote griep epidemie de gevallen zich min of meer duidelijk gingen vertoonen en sindsdien niet meer verdwenen zijn. Ik heb er thans zestien gevallen van behandeld, de meesten zeer licht, doch ook enkele, waar het hikken en braken samen ging, en één, waar de patiënt geen voedsel meer nemen kon zonder te braken. Ik heb ze allen behandeld met een oplossing van chloralhydraat tot 1 gram per dag en allen zijn binnen 1 of 2 dagen genezen.

Daar het chloralhydraat in het artikel van dr. VAN DER REIS over hikziekte niet genoemd wordt, meende ik mijn ervaring hier te mogen mededeelen. Wanneer in gevallen van hikziekte chloralhydraat helpt, waar andere middelen falen, denke men met dankbaarheid aan den vroeger zoo bekenden en populairen dokter ASSCHER.

Amsterdam, 2 Februari 1925.

A. KROPVELD JR.

DE METHODE PONNDORF EN DE MEDICUS PRACTICUS.

De methode PONNDORF schijnt iets angstwekkends in zich te hebben: niet zoodra ziet iemand als GOUDSMIT een kleine casuïstiek daarover, of hij stuift erop los, als de stier op een rooden lap. Spiegel u daaraan collega, want dat geeft vaak een malle vertooning. Vooruit zij gezegd, dat ik de 15 genoemde patiënten enkel en alleen volgens PONNDORF heb behandeld: hoe had ik ooit kunnen uitmaken, waaraan het gevolg ware toe te schrijven, als ik verschillende behandelingswijzen tegelijk had toegepast! GOUDSMIT beweert dan, dat een patiënt met lymphadenitis ook na eventueele insnijding „heel gauw” beter kan worden. Mij is echter geleerd, dat men daarvoor wachten moet, totdat er ettervorming is: daarmee gaan gewoonlijk dagen heen; dan volgt de insnijding en eerst een paar weken of langer daarna is patiënt genezen. Hier heb ik ettervorming voorkomen en... den volgenden dag was patiënt zijn last kwijt. GOUDSMIT's ervaring inzake het enten is blijkbaar te kort, dan dat hij in een dergelijke „bliksemsnelle werking” kan gelooven: vraag dan maar aan ervaren entartsen, of dit onmogelijk is.

Dan de arbeider, die 5 maal 24 uur geen oog had dicht gedaan wegens de heftige pijn bij acuut gewrichtsrheuma, dien ik 's middags 4 uur ent en die mij den volgenden morgen 10 uur mededeelt den geheelen nacht lekker te hebben geslapen en bijna geen pijn meer te hebben. Die had geen salicyl-paerparaat gehad.